

TIBETSKÁ KNIHA MRTVÝCH

[V Y Š E H R A D]

TIBETSKÁ KNIHA MRTVÝCH

Z TIBETŠTINY
PŘELOŽIL
JOSEF KOLMAŠ

VYŠEHRA
PRAHA
2013

BARDO THÖDOL
VYSSVOBOZENÍ V BARDU
SKRZE
NASLOUCHÁNÍ

TIBETSKÁ KNIHA MRTVÝCH

BARDO THÖDOL (VYSVOBOZENÍ V BARDU SKRZE NASLOUCHÁNÍ)

Z tibetského originálu

Zab-čhos ži-khro dgongs-pa rang-grol,

vydaného v Indii v r. 1980,

přeložil, předmluvou, komentáři, poznámkami

a seznamem literatury opatřil

a obrazovou přílohu vybral Josef Kolmaš

Přebal, vazbu a grafickou úpravu

navrhl Zdeněk Stejskal

Odpovědný redaktor Martin Žemla

E-knihu vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.

roku 2013 jako svou 1195. publikaci.

Vydání v elektronickém formátu první

(podle 8. vydání v tištěné podobě). .

Doporučená cena E-knihy 160 Kč

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.

Praha 3, Víta Nejedlého 15

e-mail: info@ivysehrad.cz

www.ivysehrad.cz

FOREWORD © HIS HOLINESS THE FOURTEENTH DALAI LAMA
TENZIN GYATSO, 1991

TRANSLATION, INTRODUCTION, COMMENTARY, AND NOTES

© PhDr. JOSEF KOLMAŠ, DrSc., 2013

ISBN 978-80-7429-419-8

Tištěnou knihu můžete zakoupit na www.ivysehrad.cz

THE DALAI LAMA

[illegible]

Henry

THE DALAI LAMA

PŘEDMLUVA

14. dalajlamy TÄNDZIN GJAMCCHA k českému vydání

Dnes, kdy v nejrůznějších částech světa vzrůstá uvědomování si jedinečnosti tibetského umění, zvyků, kultury, náboženství a způsobu myšlení, je třeba co nejvřeleji vítat vydávání tolika knih z oboru tibetologie v nejrůznějších jazycích. Práce, kterou máte nyní v rukou, představuje překlad Tibetské knihy mrtvých – *Bar-do thos-grol* („Vysvobození v bardu skrze naslouchání“). Toto dílo je součástí cyklu „Hlubokých nauk o spontánním vysvobození skrze rozjímání o pokojných a hněvivých božstvech“ (*Zab-chos ži-khro dgongs-pa rang-grol*), jež áčárja („duchovní učitel“) Padmasambhava z Udjány vyložil Lü Gjalchänovi z Čogra. Později byl tento text objeven tertönem („znalcem skrytých pokladů“) Karmalingpou ze školy Ningma na hoře Gompodar. Zmíněný cyklus nauk je známý především tím, že zprostředkovává poučení o generativním (*kjerim*) a dovršujícím (*dzogrim*) stupni tantrické praxe.

Tibetská kniha mrtvých zasvěcuje do různých fází „posmrtného mezistavu“ (*bardo*). Začíná „mezistavem v hodině smrti“ (*čhikhä bardo*), který je stavem jasného světla, zjevujícího se bytostí v okamžiku umírání jako základní přirozená vlastnost prvotního ducha. Nedokáže-li nás to vysvobodit, jsme seznamováni s „mezistavem prapodstaty“ (*čhöñi bardo*), charakterizovaným výjevy božských podob představujících odraz jasného prasevětla. Když ani to nás nevysvobodí, jsme poučováni o „mezistavu vznikání“ (*sipä bardo*), pro který je příznačný bezpočet iluzím či snům podobných vizí ducha a hmoty. A když ani tímto nejsme vysvobozeni, dostává se nám poučení o „mezistavu rození“ (*kjenä bardo*), zaměřeného na vstup do matčina lůna a posléze výstup z něho do nového zrození.

Mám radost z toho, že český překlad Tibetské knihy mrtvých, pořízený znalcem tohoto textu, naším přítelem Josefem Kolmašem, nepochybně přispěje k rozvoji vzájemného přátelství a kulturní výměny mezi lidem Československa a Tibetu. Překladateli, vydavateli, výtvarníkovi a všem, kdo se na vydání knihy podíleli, vyslovuji svůj upřímný dík. Zároveň širokému okruhu čtenářů ke knize ze srdce gratuluji.

3. dubna 1990

Dalajlama

SMYSL A POSLÁNÍ TIBETSKÉ KNIHY MRTVÝCH

Podle dávných indických představ, převzatých také starými Tibeťany, se život jedince neomezuje toliko na jedno zrození: založen na skutcích plynoucích z náruživosti a hříšných sklonů jednoho každého, táhne neustále k novému materializování, k novému uskutečňování – ke znovuzrození. Existence všech živých bytostí je tak nazírána jako nekončící řetěz delších či kratších životních fází přerušovaných toliko smrtí a následným „posmrtným mezistavem“. Poznání, že existování všeho živého představuje bezpočet za sebou se odvíjejících životů přerušovaných pouze smrtí a posmrtným mezistavem, jinými slovy že právě prožívaný život je dočasný, pomíjivý, nutně vyvolává otázku, co se děje při smrti, respektive po ní, než nastoupí nová fáze bytí, anebo také, jak jedna životní fáze vede skrze smrt a posmrtný mezistav k nové životní fázi, k novému zrození?

Buddhisté nespatřují ve smrti pouze vypovězení jistých životně důležitých funkcí, pouhý specifický fyziologický stav těla, vidí v ní především naplnění zákona karmy, neboli dívají se na smrt a nový život jako na důsledek skutků předchozího života. Pravda, i u buddhistů představuje umírání a smrt jistý, z našeho pohledu svérázný, fyziologický proces. Podle buddhistického pojetí to, co se nazývá „individuum“, „osobnost“ a co na sebe bere podobu hmotného těla, sestává ze čtyř elementů – země, vody, ohně a vzduchu, vytvářejících „tělesno“, a z vědomí či ducha, tvořícího „duševno“. Mizení síly držící pohromadě tyto tělesné a duševní projevy bytí je obrazně vyjádřeno jako pohlcování jednoho elementu druhým, vždy nejbliže v řadě stojícím, tj. země vodou, vody ohněm, ohně vzduchem a nakonec vzduchu vědomím. Tuto postupnou vnitřní „absorpci“ prvků doprovázejí určité vnější projevy umírání: ústa a nos vysychají a stahují se, tělesná teplota klesá, dýchání postupně přechází v chrčení atd. V okamžiku, kdy je element vzduchu pohlcen vědomím, vysadí tzv. „vnější dech“, tj. dýchání, a nastane „to, čemu se říká smrt“.

Posléze nastoupí sled tří fází posmrtného mezistavu – barda, a sice bardo hodiny smrti (*'chi-kha'i bar-do*), bardo prapodstaty (*chos-ñid bar-do*) a bardo vznikaní (*srid-pa'i bar-do*). – Názorný výklad a poučení o tomto specifickém mezičlánku v řetězu existencí podává právě Tibetická kniha mrtvých.

O této knize budiž však hned zkraje řečeno, že není zdaleka jediným tibetským textem připravujícím člověka na smrt a poskytujícím mu rady a pokyny pro přechod „nebezpečnými stezkami barda“. Z vícera různých názorů na smrt, jak se v průběhu dějin v tibetské společnosti zformovaly, představuje Tibetická kniha mrtvých, jakožto text buddhistický, názor a představy buddhistické, a sice v užším slova smyslu takové, jaké hlásá a jakých se přidržuje jedna ze čtyř hlavních sekt tibetského buddhismu, totiž předreformní sekta Ňingmapa (*Rñing-ma-pa*, „Stará škola“), uchovávající nejstarší domácí tradice tohoto náboženství. V žádném případě také není Kniha mrtvých v Tibetu jediným všeobecně závazným, ba ani obecně známým thanatologickým textem, za jaký by mohla být mylně pokládána na základě všeobecné obliby, které se jí pro její eschatologický obsah už po desetiletí dostává za hranicemi Tibetu.

Přidržujeme-li se i u nás všeobecně vžitého označení díla „Kniha mrtvých“ a nikoli jeho původního tibetského názvu „Hluboké učení o spontánním vysvobození skrze rozjímání o pokojných a hněvivých božstvech“ (*Zab-čhos ži-khro dgongs-pa rang-grol*) či jeho zkráceného pojmenování „Vysvobození v bardu skrze naslouchání“ (*Bar-do thos-grol*), pak tak činíme proto, že o smrti a o posmrtném mezistavu se v knize skutečně pojednává, ale hlavně, že toto pojmenování je pro nás vhodnější a daleko srozumitelnější nežli původní dlouhý a poněkud těžkopádný název.

Teorie existence posmrtného mezistavu (skrt. antarabhava, tib. *bar-do*) není původním výtvozem tibetským, nýbrž sahá svým vznikem až k počátkům buddhismu v Indii, a sdílí tudíž i celou řadu nejdůležitějších nábožensko-mystických představ této země. Třebaže řada indických filosofických škol, např. lókóttaravádinové, mahásanghikové či théravádinové, posmrtný mezistav neuznává, pojednává o něm jako o hotové věci čelný hínajánský učenec Vasubandhu ze 4. až 5. století ve svém díle *Abhidharma-*

kóša (Klenotnice nauky), kde dokazuje existenci „mezistavu“ či „mezibytí“, kterým po smrti procházejí všechny bytosti, a cituje rozcházející se názory různých autorů, pokud jde o délku jeho trvání, již někteří udávají 7 dní, jiní až 49 dnů, jako je tomu také v Tibetské knize mrtvých.

I když se však v Knize mrtvých tu a tam objevují některé myšlenky z *Abhidharmakóši*, kniha jako celek dýchá atmosférou výrazně odlišnou od starých buddhistických škol, totiž atmosférou pozdějšího tantrismu (vadžrajána), skrze nějž pronikly do díla vedle indického mytologického světa s jeho božstvy také některé tibetské domorodé pověry poznamenané buddhismem.

Slovo *bardo*, dosl. „uprostřed (*bar*) dvou (*do*)“ nebo „mezi dvěma“, jako filosoficko-fyzikální kategorii lze chápat jak ve smyslu prostorovém, jako větší či menší prostor či mezeru mezi jakýmkoli dvěma věcmi, tak časovém, jako delší či kratší pauzu či interval mezi jakýmkoli dvěma událostmi či stavy. Ve skutečnosti všechno, co kolem sebe v daném místě a okamžiku vnímáme, v sobě obsahuje tuto vlastnost „něčeho mezi něčím“.

V naukách vadžrajány se v souvislosti s lidským životem mluví obvykle o těchto bardech:

1. *Skje-gnas bar-do* neboli „stav místa či procesu rození“, čímž se rozumí interval mezi spojením mužského spermatu s ženským vajíčkem v matčině lůně a okamžikem příchodu jedince na svět (doba těhotenství).

2. *Skje-ši bar-do* neboli „stav mezi zrozením a smrtí“, čímž se rozumí celé období právě prožívané fyzické existence. V lidovém pojetí se pod slovem *bardo* v Tibetu nejčastěji rozumí právě tento náš přítomný život, nacházející se mezi naším životem minulým a budoucím.

3. *Rmi-lam bar-do* neboli „stav snění“, čímž se prakticky rozumí doba spánku od večerního ulehnutí do ranního procitnutí s jemu vlastním stavem podvědomí.

4. *Bsam-gtan bar-do* neboli „stav pohroužení či soustředění mysli“ při meditaci, kdy rovněž dochází k určitým kvalitativním posunům ve vědomí.

5. *Čhi-kha'i bar-do* neboli „stav v okamžiku smrti“, čímž se rozumí interval od chvíle, kdy jedinec začne umírat, až do okamžiku, kdy u něho „dochází k oddělení ducha od těla“. Tento

interval, představující první fázi posmrtného mezistavu, trvá podle Knihy mrtvých zpravidla tři a půl dne, tj. půl týdne, a je charakterizován stavem úplného bezvědomí.

6. *Čhos-ñid bar-do* neboli „stav [zakoušení] pravé či konečné podstaty [všech jevů]“, čili poznávání vlastní prapodstaty, vlastního prabytí, nastupující po definitivní smrti, kdy se člověk z bezvědomí postupně probírá k novému, zbystřenému vědomí a získává „duchové (nehmotné) tělo“. V tomto stavu, představujícím druhou fázi posmrtného mezistavu, prožívá zemřelý věci novým způsobem. Tato fáze bývá také někdy nazývána první fází posmrtných prožitků. V prvních sedmi symbolických dnech pokojná (*ži-ba*) a v následujících sedmi dnech hněvivá (*khro-bo*) božstva mu zrcadlí jeho vlastní sklony a impulsy.

7. *Srid-pa'i bar-do* neboli „stav vznikaní“ je poslední ze tří fází posmrtného mezistavu, bezprostředně již předcházející stavu *skjegnas bar-do* (viz výše). Tato fáze, nazývaná také někdy druhou fází posmrtných prožitků, zaujímá delší čas až do 49. dne celkového trvání posmrtného mezistavu a je charakterizována zpočátku pokusy o zamezení znovuzrození cestou „uzavření brány lůna“ a posléze přípravami na nové zrození (převtělení) do některého ze šesti stavů sansárové existence.

Z vyjmenovaných bardových stavů pojednává Kniha mrtvých pouze o posledních třech, zachycujících relativně krátký časový úsek od fyzického skončení jedné existence do započetí druhé existence jednoho a téhož subjektu.

Klasifikování jedincovy existence bezprostředně po jeho smrti do tří bardových stavů není u tibetských náboženských myslitelů samoúčelné. Obecně vzato představuje každé bardo svého druhu kritický moment, mezní situaci mezi stavem starým (předchozím) a stavem novým (následujícím). A podle toho, jak kdo dokáže tohoto okamžiku využít, může se mu bardo stát buďto šancí (to když člověk využije zvláštní síly, kterou je schopen v krajní situaci vyvinout, ke správnému ocenění vlastní situace), nebo překážkou (to když člověk kvůli mimořádnosti a napjatosti situace je zmaten a nereaguje správně) na cestě za tím, co je pro každého buddhistu nejhlavnějším – za vysvobozením z koloběhu sansárových existencí a dosažením nejvyššího stupně osvícení v podobě buddhovství.

Centrální myšlenkou a vůdčí ideou Tibetské knihy mrtvých tedy nejsou smrt, respektive posmrtný mezistav samy o sobě, nýbrž – jak už ze samotného tibetského názvu dila vyplývá – vysvobození. Tím se Kniha mrtvých zcela organicky řadí k ostatním buddhistickým naukám, které všechny koneckonců usilují o jedno: ukázat na četné nejrůznější prostředky, jež má věřící podle svých schopností a předpokladů volit k tomu, aby dosáhl vysvobození. Úkolem Knihy mrtvých pak je ukázat, jakou specifickou úlohu v tomto snažení hraje smrt a posmrtný mezistav. Správně pochopit základní myšlenku Knihy mrtvých a tím i tibetské představy o smrti a posmrtném mezistavu předpokládá proto správně porozumět buddhistické představě o vysvobození.

Vysvobozením (*grol*), zjednodušeně řečeno, se rozumí vysvobození od muk a strastí sansárové existence. A co je strastné? V buddhistických textech je to definováno nejčastěji takto: „Zrození je strastné; nemoc je strastná; smrt je strastná; spojování s věcmi nemilými je strastné; odlučování od věcí milých je strastné – zkrátka: patero skupin lpění je strastné.“ A původ strasti? – „Žízeň žádosti, žízeň vznikání, žízeň zániku“ a bezpočet dalších vášní či „morálních jedů“, jakými jsou chtíč, nenávist, nevědomost, pýcha, závist atd.

Hříšné sklony svádějí lidi ke konání špatných, „černých“ skutků a k zanedbávání dobrých, „bílých“ skutků. Tyto skutky (skrt. karma, tib. *las*), projevující se v činech, slovech a myšlenkách, mají vliv na osud lidí jak v jejich přítomném životě, tak zejména v jejich životech příštích. Dobrá karma umožňuje příští zrození v některém ze tří stavů blaženství – jako bůh, polobůh či člověk, naproti tomu špatná karma způsobuje zrození ve třech stavech zatracení – jako zvíře, hladový duch či bytost uvržená do pekla. Ovšem všechny tyto existence jsou ve své podstatě strastné, neboť i bohům ve vsí jejich blaženosti a nádheře je souzeno jednou zemřít.

Smyslem úsilí o vysvobození je tudíž vymknout se karmovému zákonu, a tím se vymanit z bludného kruhu stále nových, strastiplných existencí v šesteru stavech sansárového bytí a dospět do stavu „vyjití ze strasti“ (*mja-ngan-las 'das*), jak se v tibetštině obrazně nazývá nirvána. Nirvána je tak stav bytosti

dosáhnuvší nejvyššího stupně osvícení (skrt. bódhi, tib. *bjang-čhub*), tj. poznání příčin strastí, jež opět je podmínkou jejich zničení. Taková bytost představuje dokonalého, dovršeného buddhu (tib. *sangs-rgjas*) – cíl duchovního snažení každého buddhisty.

K vysvobození přirozeně nevede pouze jedna cesta, nýbrž je jich mnoho, tak jako je bezpočet bytostí obdařených duševními schopnostmi nejrozličnějších stupňů. Někdy také nestačí pouze jedna cesta, jedna metoda, pomocí níž by bylo možno cíle dosáhnout, a je jich zapotřebí více, aby se každému dostalo takových a tolika prostředků, jaké a kolik mu jich nejlépe vyhovuje.

Jednou takovou cestou je hínajána, „malý vůz“, zdůrazňující individuální dosahování buddhovství, ideál arhatství; jinou představuje mahájána, „velký vůz“, vyzvedávající ideál bódhisattvovství čili lásky k bližním, napomáhání jiným na cestě k vysvobození; další, velmi účinnou cestu reprezentuje tantrajána, „cesta tanter“, již lze kráčet k vysvobození rychleji nežli „cestou súter“, po které se ubírají hínajánisté a mahájánisté.

Tantrajána, alternativně nazývaná také vadžrajána, „cesta rituálu“, respektive mantrajána, „cesta zaklínadel“, učí metodám, jak pomocí okultních textů, symbolických praktik, magických rituálů, zaklínacích formulek atd. dospívat k osvícení. Tato cesta je považována za obzvlášť účinnou a rychlou, ale také za obzvlášť riskantní, neboť se při ní pracuje s aktivizací psychických sil adepta. Proto lze po ní kráčet pouze s pomocí a za osobního vedení zkušeného gurua – lamy (*bla-ma*).

Tibetská kniha mrtvých je právě jedním z takových tantrických textů, i když nikoli vysloveně okultním, jehož pomocí lze účinně dospět ke kýženému vysvobození. Podle jejího učení totiž představuje smrt a každá ze tří fází následného posmrtného mezistavu extrémní situace, klíčové momenty, kterých lze s úspěchem využít k dosažení konečného cíle – vysvobození z muk sansáry, dosažení buddhovství, spočinutí v nirváně.

Tak jako je více cest vedoucích k vymanění ze sansáry, existuje i více způsobů dosažení tohoto cíle. Tibetská náboženská tradice rozlišuje šest prostředků dosahování vysvobození: skrze naslouchání (*thos*), totiž radám a pokynům gurua, skrze nošení (*btags*), totiž amuletů apod., skrze nazírání (*mtshong*), totiž svatých

obrazů, respektive čtení svatých textů, skrze připamatovávání si (*dran*), totiž slov učitelových, skrze okoušení (*bro*), totiž posvěcených pokrmů, a skrze dotýkání se (*reg*), totiž svatých předmětů.

Z těchto prostředků se Kniha mrtvých zaměřuje hlavně na relativně velmi účinnou metodu naslouchání radám, pokynům a modlitbám lamy asistujícího u lože umírajícího a posléze vykonávajícího nad mrtvolou posmrtné obřady. Ruku v ruce s naslouchací metodou je však také zdůrazňována metoda připamatovavací, spočívající ve vybavování si toho, co a jak člověk konal či měl konat zaživa, případně co a jak mu jeho guru za života vštepoval.

V buddhismu se již tradičně duchovní poučení děje skrze bezprostřední osobní kontakt s guruem; text, psané slovo mají funkci toliko pomocnou na podepření paměti, a i tak jsou určeny především posluchači nikoli čtenáři. Panuje totiž všeobecné přesvědčení, že bez osobního spojení s živou tradicí, to jest konkrétně s učitelem, lze jen stěží dosáhnout pravého porozumění textu. Proto se také v Knize mrtvých tak často setkáváme s výzvami jako „Slyš!“, „Pozorně poslouvej!“, „Poslouvej soustředěně a velmi pozorně!“, „Nebud' roztržitý!“, „Dobře poslouvej a ulož v srdci!“ apod. Skrze naslouchání guruovým výkladům o té které fázi posmrtného barda, ve které se zemřelý právě nachází, a jeho příslušným radám a pokynům může zemřelý uchopit nabízející se příležitost k vysvobození, která mu až dosud stále unikala.

Jakým způsobem se má umírající, respektive zemřelý poučovat? – O tom se v Knize mrtvých praví toto: „Není-li mrtvola přítomna, nechť čtoucí usedne na postel nebo sedadlo nebožtíka a dáváje zaznít síle slova pravdy nechť přivolá vědomí zemřelého a předcítá mu, představuje si ho, kterak tu s ním sedí a naslouchá mu... Je-li mrtvola přítomna, pak v době, kdy vnější dýchání již skončilo, avšak vnitřní dech ještě neustal, nechť guru zemřelého nebo bratr v dharmě nebo jiný přítel, kterému nebožtík důvěřoval a kterého si oblíbil, přiblíží své rty k jeho uchu, aniž by se ho přitom dotkl, a předcítá mu.“ A čtení pokračuje dál i po odstranění mrtvoly, teoreticky 49 dnů, neboť právě tak dlouho trvá posmrtný mezistav bardo.

Jak může zemřelý vůbec slyšet slova zaznívající z úst jeho guru? – Podle učení Knihy mrtvých mrtvý ve skutečnosti není

mrtvý, je pouze „takzvaně mrtvý“ („To, čemu se říká smrt, nyní přišlo a je tady“). Při smrti se totiž pouze od sebe oddělily tělo, tvořené čtyřmi elementy, a vědomí (duch) a zatímco tělo dezintegruje a mizí, vědomí zůstává a buďto spěje k vysvobození (to když je prosto všech důsledků špatné karmy), nebo – je-li dosud karmou poskvrněno – nastupuje pouť bardem a hledá nové tělo, které ho posléze znovu uvrhne do koloběhu sansáry. O tomto vědomí v extrémním bardovém stavu se v Knize mrtvých praví, že je „devětkrát jasnější“ než zaživa a „disponuje nadpřirozeným vnímáním všeho kolem, takže člověk slyší všechno, co mu říkáme“. Je tudíž zemřelý schopen dobře vnímat slova svého guru a rozumět jim.

A tak všechny tři základní pojmy Knihy mrtvých – posmrtný mezistav, vysvobození, naslouchání –, které jsme výše stručně charakterizovali, našly zcela logicky svoje opodstatněné místo v nejčastěji používaném názvu díla – „Vysvobození v bardu skrze naslouchání“ (*Bar-do thos-grol*), pod kterým je ve světě všeobecně známo.

Podle tradice sahá vznik Tibetské knihy mrtvých do 8. stol. n. l., kdy bylo dílo údajně poprvé zapsáno, avšak na světlo denní bylo vyneseno až ve 14. století, kdy teprve zahájilo svůj vlastní samostatný literární život. Jako u většiny velkých literárních děl Asie sahá i u Knihy mrtvých tradování jejich základních myšlenek daleko za nejstarší literárněhistoricky zjištěné datum jejího vzniku. Vnitřní stavba i obsah díla však jednoznačně nasvědčují tomu, že se jedná o původní tibetskou kompilaci spíše než překlad nějakého blíže neznámého sanskrtského originálu, což nejlépe potvrzují i některé prvky v něm, jež jsou nepochybně předbuddhistického, pravděpodobně bönistického, původu.

Datuje-li se tradování Knihy mrtvých jakožto samostatného literárního díla do 14. století, odkdy teprve můžeme tento text sledovat mezi ostatním tibetským písemnictvím, měla by nás zajímat i předhistorie této literární památky.

Kniha mrtvých patří mezi tzv. termové neboli „utajené“ či „ukryté“ texty. Svěráznou literární tradici „textů-pokladů“ (*gter-ma*), tj. textů – převážně mystického, okultního či profetického charakteru – údajně ihned po jejich sepsání ukrytých, „zako-

paných“, na nějakém tajném místě, odkud byly v pozdějších dobách nějakým jasnovidcem-tertonem (*gter-ston*, dosl. „znalec textů-pokladů“) jakoby zázračně „objeveny“, „vykopány“ a zvěstovány světu jako zaručeně pravé, nedotčené učení jejich původních tvůrců, založil v Tibetu v 8. století Ind Padmasambhava z Udjány. Ten prý také pověřil odhalováním těchto „skrý-
tých pokladů“ žáky svých žáků v mnoha příštích generacích. Mnohem prozaičtějším vysvětlením původu tradice ukryvání a pozdějšího „odhalování“ náboženských textů zdá se však být počáteční rivalita stoupenců čínských a indických hlasatelů buddhismu v Tibetu a následné vyhnání prvních ze země (po roce 775). Jimi a jejich tibetskými žáky sepsané, respektive přeložené knihy nebylo přirozeně možno vzít při útěku všechny s sebou, a tak aby byly uchráněny před pronásledovateli, byly ukryty do jeskyní, skalních štěrbin, do tajných skrýší ve zdech chrámů a na jiná příhodná místa. Teprve po 300–400 letech, v 11. a 12. století, začaly být tyto texty znovu objevovány, přičemž nezřídka byl nálezce či objevitel takového textu pozdější tradicí mylně vydáván za jeho autora.

Padmasambhava (tibetsky *Padma-'bjung-gnas*, „Z lotosu zrozený“), v Tibetu uctivě nazývaný Guru rinpoče (ctihodný Guru), o jehož životě toho víme jen velmi málo, přišel do Tibetu za panování krále Thisong Decäna (*Khri-srong-lde-bcan*, 754–797) a zasloužil se mj. o uvedení vadžrajanového buddhismu do země a založení prvního tibetského buddhistického kláštera Samjä (*Bsam-jas*; 2. polovina 8. století). Mezi mnoha jinými díly je mu domácí tradicí připisováno také autorství Tibetské knihy mrtvých. Slova a výroky Mistrovy měla údajně podle paměti zapsat jeho nadaná žačka a později životní družka Ješe Cchogjal (*Je-šes-mccho-rgjal*), která prý rovněž tento text ukryla v tajné skrýši na hoře Gampodar (*Sgam-po-gdar*) či Gompodar (*Sgom-po-gdar*) nebo také Gampopal (*Sgam-po-dpal*) při levém břehu „Zlatonosné řeky“ – Čhuwo-serdän (*Čhu-bo-gser-ldan*) v kraji Dagpo (*Dwags-po*) jihovýchodně od Lhasy.

O objevení zapomenutého textu se o 600 let později postaral jistý siddha-asketa (tib. *grub-thob*, „kdo dosáhl dokonalosti“) Karmalingpa (*Karma-gling-pa*), náležející původně ke staré před-reformní sektě Ningmapa, později však přestoupivší k sektě

Kagiüpa (*Bka'-brgjud-pa*), založené Marpou Čhökji Lodöm (*Mar-pa Čhos-kji-bio-gros*, 1012–1097). Karmalingpa žil v letech 1326–1386. V biografiích slavných tertönů jsou zmínky o něm velmi sporadické. Prý byl převtělencem jednoho z nejstarších a nejslavnějších překladatelů buddhistických svatých textů ze sanskrtu do tibetštiny Lü Gjalchäna (*Klu'i-rgjal-mcchan*; mezi 7.–9. stol.) z Čogra (*Čog-ro*), známého propagátora kultu buddhistického božstva Amitábhy v Tibetu. Kult Amitábhy (*'Od-dpag-med*) se také zřetelně zračí v Knize mrtvých, z čehož je někdy vyvozováno, že nauky vyložené v této knize by mohly mít vskutku cosi společného s osobou překladatele z Čogra.

Karmalingpa pocházel z Khjerdubu (*Khjer-grub*) v horním Dagpu a byl nejstarším synem jistého siddhy Ňida Sanggjä (*Ňi-zla-sangs-rgjas*). Podle legendy když bylo Karmalingpovi 15 let, naplnila se slova proroctví a on objevil na hoře Lhadän (*Lha-bran*) v kraji Dagpo dva ukryté „texty-poklady“. Prvním a hlavním z nich bylo „Hluboké učení o spontánním vysvobození skrze rozjímání o pokojných a hněvivých božstvech“, představující rozsáhlý cyklus thanatologických textů, jehož hlavní složkou je i Kniha mrtvých. Tento text později předal svému učedníkovi Ňida Čhödžemu (*Ňi-zla-čhos-rdže*) s tím, aby byl dál předáván v jeho duchovní linii. Bohužel nevíme, zda onen text, který Karmalingpa našel v hoře Gampodar, měl již tu podobu, kterou vykazuje dnešní Kniha mrtvých. Není totiž vyloučeno, a odpovídalo by to tibetské tradici, že pozdější uživatelé text knihy všelijak doplňovali, upravovali, opatrovali komentáři apod., takže dnešní jeho podoba může docela dobře být výsledkem takovéto tvůrčí, respektive ediční činnosti řady pozdějších generací. Byla to ostatně táž pozdější tradice, která podsunula Knize mrtvých také její specificky náboženskou, dnes poměrně značně rozšířenou funkci, totiž úlohu jakési meditační příručky, s pomocí jejíchž myšlenek a návodů se jógi-tantrikové už zaživa cvičí v přípravě na smrt a v dosahování vysvobození přímo, bez posmrtného mezistavu. Tomuto cíli má sloužit zejména praktikování tzv. přenášení vědomí, hluboké rozjímání o vizích pokojných a hněvivých božstev, úsilí o splynutí s ochrannými božstvy-jidamy atd.

Jak už řečeno, původní, nezkrácený název díla, které u nás známe pod příhodným pojmenováním *Tibetská kniha mrtvých*, je „Hluboké učení o spontánním vysvobození skrze rozjímání o pokojných a hněvivých božstvech“ (*Zab-čhos ži-khro dgongs-pa rang-grol*). V samotném textu díla se porůznu vyskytuje několik dalších jeho zkratkových označení, a sice: Thödol (*Thos-grol*), „Vysvobození skrze naslouchání“, Thödol čenmo (*Thos-grol čen-mo*), „Velké vysvobození skrze naslouchání“, Bardo thödol (*Bar-do thos-grol*), „Vysvobození v bardu skrze naslouchání“, a Bardo thödol čenmo (*Bar-do thos-grol čen-mo*), „Velké vysvobození v bardu skrze naslouchání“. Přívlastek čenmo, „velký“, se v tomto případě v duchu tibetské gramatiky nevztahuje ani tak ke slovu „vysvobození“, jako spíš k celému dílu jako takovému.

Toto dílo, ve standardním xylografickém vydání z roku 1980 námi použitým (viz níže), tvoří patnáct různě dlouhých traktátů včetně příslušných modliteb a dalších rituálních textů, označených prvními patnácti písmeny tibetské abecedy (*KA* až *BA*). Z nich jsme v souladu s dosavadní praxí k překladu zvolili text druhý (*KHA*) a třetí (*GA*), představující vlastní *Knihu mrtvých*, pojednávající o třech fázích posmrtného mezistavu, text osmý (*ŇA*) obírající se symptomy umírání, a texty devátý (*TA*), desátý (*THA*), jedenáctý (*DA*) a dvanáctý (*NA*), představující doprovodné modlitby, citované rovněž porůznu v samotném textu *Knihy mrtvých*.

Karmalingpou objevený text *Knihy mrtvých*, považovaný za jeden z nejcennějších literárních pokladů kagjüповské tradice tibetského buddhismu, je ze všech dosud známých a dostupných variant *Tibetské knihy mrtvých* nejrozsáhlejší a také nejrepresentativnější. O jeho moderní xylografické vydání (viz níže) se opírá i náš překlad. Na několika místech byl tento xylografický text koroborován s neúplným a textově poněkud odlišným rukopisným exemplářem *Knihy mrtvých* uloženým v knihovně Orientálního ústavu AV ČR v Praze,* a podle tohoto rukopisu byly

* Jeho popis viz Josef Kolmaš, *Tibetan Manuscripts and Blockprints in the Library of the Oriental Institute Prague*, Academia, Prague 1969, str. 49–50, čís. 34–36. Srov. též Pavel Poucha, *Das tibetische Totenbuch im Rahmen der eschatologischen Literatur*, *Archiv orientální* 20, Praha 1952, pozn. 3 na str. 137–138.

provedeny některé drobnější textové úpravy (viz v poznámkách na příslušných místech).

Kritické vydání tibetského textu *Knihy mrtvých* s odkazy na různocnění v jiných vydáních, příslušnými emendacemi, původními komentáři apod. dosud neexistuje. Vedle zmíněného neúplného pražského rukopisného exempláře jsou překladateli známa tato další vydání *Tibetské knihy mrtvých* z nové doby:

a) Rukopis s názvem *Bar-do'i thos-grol bzugs-so*, 219 listů, pocházející z Mongolska, o kterém se zmiňuje Pavel Poucha v *Etudes mongoles* 5, Paris 1974, str. 97, pozn. 3.

b) Faksimile původního blíže neznámého tibetského xylografického tisku, vydané v roce 1969 v Kelangu (Indie) *rig-'dzin* (vidjádharma) Ňi-ma-grags-pou pod názvem *Ži khro dgons pa ran grol; a collection of rediscovered texts from the gter-ma of Karma-glin-pa including the Bar-do thos-sgrol, often called the 'Tibetan book of the dead'*.

c) Moderní tisk *Knihy mrtvých*, který vydal v roce 1969 ve Váránasí (Indie) Elisha Kalsang alias Kalsang Lhundup pod názvem *Bar-do'i thos-grol bzhugs-so, The Tibetan Book of the Dead*. By the Great Acharya, Shri Sing-ha.

d) Faksimile původního tibetského xylografického tisku, vydané v roce 1979 v Kalimpongu (Indie) ve dvou svazcích pod názvem *Ži khro Dgoñs pa rañ grol: a collection of the revelations of Karma-glin-pa, with related liturgical texts according to the spiritual traditions followed in Bhutan*.

e) Xylografické vydání připravené na podkladě blíže neznámého rukopisu *Knihy mrtvých*, vyšlé v Indii (bez místa vydání a jména vydavatele) v roce 1980. Toto vydání, které jsme učinili základem našeho překladu, tvoří cyklus 15 textů (KA-BA) se společným názvem, s výjimkou názvů částky PA (13) a částky PHÁ (14), *Zab-čhos ži-khro dgongs-pa rang-grol*. Celý cyklus čítá dohromady 486 stran.

O dalších rukopisných či xylografických vydáních (bez uvedení bližších bibliografických údajů), eventuálně tiscích *Tibetské knihy mrtvých* mluví ve svých překladech W. Y. Evans-Wentz (1927), F. Fremantleová a Chögyam Trungpa (1975), E. Dar-gyayová (1977) a další.

Vlastní Knihu mrtvých v posledně uvedeném vydání z roku 1980, jak už řečeno, tvoří částky označené písmeny *KHA* (str. 7–119; náš Úvod a Díl I a II) a *GA* (str. 121–195; náš Díl III). Pět doprovodných textů, zařazených zde jako Dodatky 1–5, představují v originále částky označené písmeny *ŇA* (str. 349–390), *TA* (str. 391–397), *THA* (str. 399–404), *DA* (str. 405–412) a *NA* (str. 413–419). Z hlediska vnitřního uspořádání není původní text Knihy mrtvých nijak formálně členěn do dílů, částí, úseků apod. a chybí mu rovněž jakékoli nadpisy. Ty jsme v překladu dodali my kvůli snazší orientaci v textu.

Knihy mrtvých patří ve světě nepochybně k nejoblíbenějším a také nejžádanějším dílům tibetského písennictví. O její popularitu se do značné míry zasloužily její evropské překlady a komentáře z posledních zhruba 70 let (viz též Seznam literatury). Dílo bylo přímo z tibetského originálu přeloženo dosud třikrát do angličtiny (Walter Yeeling Evans-Wentz ve spolupráci s lamou Kazi Dawa Samdupem, London 1927, a četné pozdější reedice a reprinty; Frank J. MacHovec, Mount Vernon, N.Y. 1972; Francesca Fremantleová a Chögyam Trungpa, Boulder – London 1975, a pozdější nová vydání) a jedenkrát do italštiny (Giuseppe Tucci, Milano 1949, nové vydání Torino 1972 a pozdější reprinty), němčiny (Eva K. Dargayayová, Bern – München – Wien 1977, a několik pozdějších reedicí), polštiny (Ireneusz Kania, v časopise *Literatura na świecie*, Warszawa 1985 a později jako kniha, Kraków 1991) a maďarštiny (György Kara, Budapest 1986).

Evans-Wentzovi a jeho učenému sikkimskému spolupracovníku Kazi Dawa Samdupovi náleží prvenství v uvedení Tibetské knihy mrtvých evropskému čtenáři. Jejich anglická verze (do značné míry již i interpretace) byla záhy přeložena do některých dalších jazyků, např. do francouzštiny (Paris 1933), němčiny (Zürich 1935 a četné reedice; největšího ohlasu se dostalo reedici z roku 1938, později opětovně vydávané, kterou doprovodil úvodem a psychologickým komentářem proslulý C. G. Jung), čínštiny (Tchaj-pej, Tchaj-wan 1974) ad. Do němčiny byla přeložena také anglická verze F. Fremantleové a Chögyam Trungpa (Düsseldorf – Köln 1976).